

Súd: Okresný súd Bratislava V
Spisová značka: 10C/10/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1516200744
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alena Purgat Martinusová
ECLI: ECLI:SK:OSBA5:2019:1516200744.12

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava V pred sudkyňou JUDr. Alenou Purgat Martinusovou, v právnej veci žalobcu: O.. M. G., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom W. G., S. XXX/X, H.. Č.. N., Z. XX/A, zastúpený AK Neuschlová, s.r.o., IČO: 36 861 359, Bratislava, Dostojevského rad 5, proti žalovanej: 1./ V. G., rod. A., nar. XX.XX.XXXX, N. N., B. XX, zastúpená advokátom JUDr. Tomášom Pukajom, IČO: 42 389 933, Dolný Kubín, Samuela Nováka 1572, 2./ N. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom N., B. XX, o zapretie otcovstva, takto

rozhodol:

I. Súd určuje, že O.. M. G., nar. XX.XX.XXXX, nie je biologickým otcom N. G., nar. XX.XX.XXXX z matky V. G., rodenej A., nar. XX.XX.XXXX.

II. Žalobcovi súd priznáva voči žalovaným v 1. a 2. rade spoločne a nerozdielne nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %, o ktorej rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

III. Súd priznáva štátu nárok na náhradu trov znaleckého dokazovania voči žalovaným v 1. a 2. rade spoločne a nerozdielne vo výške 100 %, o ktorej rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

1. Žalobným návrhom doručeným súdu dňa 21.01.2016 žiadal žalobca zaprieť otcovstvo k vtedy maloletej žalovanej v 2/ rade, nakoľko má dôvodné podozrenie, že nie je biologickým otcom dieťaťa hoci mu svedčí prvá domnienka otcovstva ako vtedajšiemu manželovi. Podozrenie o tom, že nie je biologickým otcom maloletej nadobudol potom, ako mu kamarátka na jeseň 2015 povedala, že žalovaná v 1/ rade sa pred uzavretím manželstva stýkala intímne s inými mužmi, čo jej povedal kolega. Žalobca preto žiadal vypracovať znalecký posudok znalcom v odbore genetika, pričom posudok jeho otcovstvo k maloletej buď potvrdí alebo vylúči.

2. Žalovaná v 1/ rade s návrhom nesúhlasila. Uviedla, že so žalobcom sa brali v čase, keď bola tehotná a o možnosti, že žalobca nemusí byť biologickým otcom dieťaťa mu povedala. Uviedla, že žalobca od narodenia dieťa vychovával ako svoje a po rozvode ich manželstva sa s dcérou stretával podľa možností. Uviedla, že žalobca mal dostatok času aby zaprel otcovstvo. Poukázala na jeho reakciu, keď mu povedala o možnosti, že nie je otcom dieťaťa, keď uviedol: "otcom dieťaťa nie je ten, kto ho splodil, ale kto ho vychoval".

3. Opatrovník vtedy maloletej žalovanej v 2/ rade s návrhom nesúhlasil, nakoľko je v rozpore so záujmami maloletého dieťaťa, ktorá žalobcu od narodenia považuje za svojho otca.

4. Mal. žalovaná v 2/ rade nesúhlasila s návrhom, uviedla, že žalobcu považuje od narodenia za otca a na tom nič nechce meniť, preto ani nesúhlasila s jeho požiadavkou podrobiť sa testom DNA.

5. Súd vykonal dokazovanie výsluchom účastníkov konania, svedkov: W. Č., W. M., oboznámením sa s rodným listom žalovanej v 2/ rade, obsahom rozvodového rozsudku č. k. 7C 181/2000, rozsudkom tunajšieho súdu 20P 315/2014 o zvýšení výživného, a ostatnými dôkazmi založenými v spise a rozsudkom zo dňa 22.6.2016, č. k. 10 C 10/2016-75, návrh zamietol; žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanej v 1/ rade náhradu trov konania a trov právneho zastúpenia. Súd prvej inštancie vo veci rozhodol, keď vykonal dokazovanie výsluchmi účastníkov konania a svedkov, listinnými dôkazmi založenými v spise, na základe čoho zistil nasledovný skutkový stav veci:

6. Žalobca a žalovaná v 1/ rade uzavreli manželstvo dňa X.X.XXXX, žalovaná v 2/ rade sa narodila dňa XX.X.XXXX, pričom v jej rodnom liste je ako otec uvedený žalobca. Manželstvo žalobcu a žalovanej v 1/ rade bolo rozvedené rozsudkom Okresného súdu v Prievidzi zo dňa 21.12.2000, č. k. 7 C 181/2000-48, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 10.2.2001, žalovaná v 2/ rade žije s matkou - žalovanou v 1/ rade, bola študentkou strednej školy.

7. Po právnej stránke súd tento rozsudok odôvodnil ustanoveniami § 85 ods. 1, § 87 ods. 1, § 88 ods. 1 Zákona o rodine a dôvodil, že žalobca sa rozhodol po 16 rokoch veku svojej dcéry žalovanej v 2/ rade, že nechce zotrvať už v založenom právnom vzťahu s ňou, pretože spochybňuje svoje biologické otcovstvo informáciou od svedkyne W. Č.. Aj keď sa citový vzťah nedá vynútiť, v tomto prípade v snahe zaistiť právnu istotu v rodinných vzťahoch maloletej žalovanej v 2/ rade návrhu nevyhovel, pretože je treba chrániť záujmy maloletého dieťaťa, keďže doterajšie vzťahy medzi žalovanou v 2/ rade a žalobcom neboli len formálnymi, právnymi ale plnohodnotnými vzťahmi rodiča a dieťaťa, ktorí nežijú síce v jednom meste, avšak stretávali sa hlavne podľa možností žalobcu. Túto situáciu narušili vzťahy medzi žalobcom a žalovanou v 1/ rade ako bývalými manželmi. V prípade, ak by žalobca úspešne zaprel otcovstvo k žalovanej v 2/ rade, dostala by sa do neistého právneho postavenia, jej citová, spoločenská i rodinná situácia by sa zhoršila, čo môže mať nepriaznivé následky na jej ďalší psychický vývin, pretože je v adolescentnom období vývoja. Na druhej strane žalobcovi by odpadli jeho práva ale i povinnosti k dieťaťu, ktorého preukázateľne biologickým otcom nie je. Uviedol, že nenariadil znalecké dokazovanie znalcom za účelom preukázania otcovstva k žalovanej v 2/ rade s poukazom na výpovede účastníkov v konaní a stanovisko kolízneho opatrovníka dieťaťa. Poukázal na skutočnosť, že Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom zo dňa 20.4.2011, č. k. PL ÚS 1/2010-57, rozhodol, že ustanovenie § 86 ods. 1 Zákona o rodine nie je v súlade s čl. 6 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Napadnuté ustanovenie § 86 ods. 1 Zákona o rodine tiež obmedzovalo manžela matky dieťaťa prekluzívnou trojročnou lehotou odkedy sa dozvedel, že sa manželke narodilo dieťa, možnosťou zaprieť na súde, že je otcom tohto dieťaťa. Toto ustanovenie Zákona o rodine stratilo účinnosť dňa 8.9.2011 a platnosť dňa 8.3.2012, pričom uvedený Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sa týka iba ustanovenia § 86 ods. 1 Zákona o rodine, tzn. keď sa otcovstvo určilo na základe prvej domnienky otcovstva, že otcom dieťaťa je manžel matky. Žalobca bol manželom matky vtedy maloletej žalovanej v 2/ rade, a jeho právo zaprieť na súde otcovstvo k žalovanej v 2/ rade nie je viazané na žiadnu lehotu. Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorého text bol uverejnený ako Oznámenie Federálneho ministerstva zahraničných vecí pod č. 209/1992 Zb. (ďalej len „Dohovor“) je medzinárodnou zmluvou, ktorou je podľa článku 154c ods. 1 zákona č. 460/1992 Zb. (Ústava Slovenskej republiky) súčasťou právneho poriadku Slovenskej republiky a má prednosť pred zákonom, ak zabezpečuje väčší rozsah ústavných práv a slobôd. Článok 8 Dohovoru upravuje právo každého na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydli a korešpondencie a ustanovuje negatívnu povinnosť štátu zasahovať do výkonu tohto práva okrem prípadov, keď je zásah v súlade so zákonom a nevyhnutný v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny, predchádzaniu nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky alebo ochrany práv a slobôd iných. Na základe tohto článku štátu vzniká aj pozitívny záväzok vytvoriť podmienky na ochranu práv súkromného a rodinného života. Súd v odôvodnení prvého rozsudku tiež uviedol, že rodičovstvo (biologické alebo právne, určené na základe domnienky otcovstva) patrí do sféry súkromného a rodinného života. Rodič aj dieťa majú rovnaké právo na vlastnú identitu, ktorej súčasťou je aj zistenie, či právny status vytvorený na základe domnienky otcovstva zodpovedá aj biologickému stavu. V konaní o zapretie otcovstva stoja proti sebe záujmy rodiča, ktorý tvrdí, že nie je otcom dieťaťa a právo dieťaťa na udržaní vytvorených rodinných väzieb a len na základe testu proporcionality je možné ustáliť, koho záujmy prevažujú. Rovnaký test proporcionality uplatňuje aj

Európsky súd pre ľudské práva v konaniach o sťažnostiach namietajúcich porušenie článku 8 Dohovoru v súvislosti so zapretím otcovstva po uplynutí zákonom stanovenej lehoty na začatie takéhoto konania. Európsky súd pre ľudské práva odlišne postupuje v prípadoch, ak sa preukáže, že účastník konania o zapretie otcovstva v pozícii sťažovateľa nevyužil právne prostriedky zapretia otcovstva v zákonnej lehote zo subjektívnych dôvodov a v prípadoch, keď v zákonnej lehote nevedel o skutočnostiach, na základe ktorých by mohol úspešne zaprieť otcovstvo. Európsky súd pre ľudské práva vo viacerých rozhodnutiach konšatoval, že zavedenie prekluzívnej lehoty pre zahájenie konania o určenie otcovstva je možné ospravedlniť snahou o zaistenie právnej istoty v rodinných vzťahoch a ochranu záujmov dieťaťa (F. proti Dánsku, K. proti Rakúsku, G. proti Českej republike). V konaní o zapretie otcovstva na návrh muža, ktorého otcovstvo bolo určené na základe prvej domnienky otcovstva, sa musí súd zaoberať tým, kedy právny otec zistil (mohol zistiť), že nie je otcom dieťaťa, ku ktorému patrí jeho otcovstvo. Podľa zhodného tvrdenia účastníkov otcovstvo k žalovanej v 2/ rade bolo zapísané žalobcovi ako manželovi matky (žalovanej v 1/ rade), t.j. na základe prvej domnienky otcovstva, pričom žalobca zo subjektívnych dôvodov nevyužil čas od narodenia dieťaťa (XX.X.XXXX) na uplatnenie práva na zapretie otcovstva na súde, nakoľko na to nemal dôvod. Súd ďalej v odôvodnení prvého rozsudku uviedol, že žalobca mal k dispozícii účinný prostriedok nápravy právneho stavu vzniknutého na základe vyvrátenej zákonnej domnienky (§ 133 O.s.p.; skutočnosť, pre ktorú je v zákone ustanovená domnienka, ktorá pripúšťa dôkaz opaku, má súd za preukázanú pokiaľ v konaní nevyšiel najavo opak), napriek tomu si právo v zákonom určenej prekluzívnej lehote neuplatnil a návrh na zapretie otcovstva podal na súd až dňa 21.1.2016, v čase, keď ustanovenie § 86 ods. 1 Zákona o rodine stratilo účinnosť (8.9.2011) a platnosť (8.3.2012) z dôvodu, že až asi v septembri 2015 (podľa vyjadrenia svedkyne Čelárovej; žalobca dátum tejto pre neho podstatnej informácie neuviedol), sa dozvedel, že je možné, že nie je biologickým otcom žalovanej v 2/ rade. Aj napriek tomu, že mal túto informáciu od bývalej kolegyne, pričom informácia od nej bola sprostredkovaná iným už nebohým kolegom, žalobca nepreukázal, aké kroky podnikol pre overenie si tejto informácie, keďže údajne so žalovanou v 1.rade mali mať intímny pomer aj iní kolegovia. Žalobca tak na základe neoverenej a sprostredkovanej informácie inicioval toto konanie o zapretie otcovstva k dcére, ktorá má už 17 rokov, keď svedkyňa W. M., matka žalovanej v 1/ rade, vypovedala, že žalobca si aj po rozvoде brával žalovanú v 2/ rade, zaujímal sa o jej školu, ktorú bude navštevovať po skončení základnej školy, jej mimoškolské aktivity s tým, že si spomenula, že žalovaná v 1/ rade mala zdravotné problémy a lekári predpokladali, že deti mať nebude.

8. Súd v tomto prvom rozsudku tiež skonšatoval, že v danom prípade nemohlo dôjsť k porušeniu práva otca vyplývajúceho z článku 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, keď v teste proporcionality prevážil záujem maloletého dieťaťa na udržaní vytvorených rodinných väzieb nad záujmom otca na zosúladení právnej situácie s biologickou realitou. Žalobca zo subjektívnych dôvodov nevyužil právne prostriedky zapretia otcovstva (§ 88 ods. 1 Zákona o rodine) po dobu 16 rokov od narodenia dieťaťa s tým, že nemal pochybnosti o svojom otcovstve, a preto zapretie otcovstva nie je v súlade so záujmami maloletej žalovanej v 2/ rade.

9. Žalobca má záujem na zistení pravdy, či je alebo nie je otcom maloletej žalovanej v 2/ rade a kto je jej skutočným otcom, ale žalované v 1/ a 2/ rade sa nechcú podrobiť znaleckému dokazovaniu, ktoré by mohol vylúčiť biologické otcovstvo žalobcu k dieťaťu. Obe majú záujem, aby právne otcovstvo žalobcu zostalo zachované, pretože dieťa má k žalobcovi vytvorený citový vzťah ako k otcovi. Aj z pozície ochrancu záujmov maloletého dieťaťa, ktoré má právo poznať svojich rodičov, v tomto prípade spolu s kolíznym opatrovníkom súd dospel k presvedčeniu, že nie je v záujme dieťaťa zistiť, kto je jeho skutočným otcom a od neho vyžadovať plnenie jeho rodičovských práv a povinností. Súd prvej inštancie zdôraznil, že v tomto prípade bolo otcovstvo žalobcu stanovené na základe prvej domnienky otcovstva, žalobca otcovstvo k dieťaťu nespochyboval, aj keď dieťa bolo počaté pred uzavretím manželstva a jeho tvrdenie, že nemal pochybnosti o svojom otcovstve po dobu 16 rokov, podporujú i vyjadrenia oboch rodičov, že sa k dieťaťu správal ako k vlastnému, prihladnuc aj na skutočnosť, že nežijú v rovnakom meste. Tvrdenie žalobcu, že bol matkou dieťaťa oklamáný vo veci svojho biologického otcovstva k žalovanej v 2/ rade, súd spochybnil jeho dvojročná otcovskou starostlivosťou o dieťa, jeho záujmom o dieťa i v čase po rozvoде manželstva so žalovanou v 1/ rade. Súd tiež poukázal na čl. 7 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa, podľa ktorého každé dieťa má právo na meno, štátnu príslušnosť a pokiaľ je to možné, má právo poznať svojich rodičov a má právo na ich starostlivosť, pričom má prednosť pred uplatňovaním Zákona o rodine.

10. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca dôvodiac ustanovením § 2 ods. 1 C.m.p., § 365 ods. 1 písm. e/, f/, h/ C.s.p. (súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Nestotožnil sa s argumentáciou súdu prvej inštancie uvedenú v odôvodnení napadnutého rozsudku, že po zosumarizovaní priebehu konania a prednesov účastníkov aj napriek tomu, že bol manželom matky vtedy maloletej N. a jeho právo na súde zaprieť otcovstvo k maloletej nie je viazané na žiadnu lehotu, je potrebné jeho návrh zamietnuť a ani s tým, že si neuplatnil svoje právo v zákonom určenej prekluzívnej lehote a konanie inicioval až v čase, kedy ustanovenie § 86 ods. 1 Zákona o rodine stratilo účinnosť (8.9.2011) a platnosť (8.3.2012). Uviedol, že maloletá N. sa narodila dňa XX.X.XXXX, t.j. v čase účinnosti Zákona o rodine č. 94/1963 Zb., keď podľa § 57 ods. 1 tohto zákona bola stanovená lehota na zapretie otcovstva šesť mesiacov. Medzičasom sa však právna úprava zmenila, uvedené ustanovenie zákona bolo od 1.4.2005 nahradené ustanovením § 86 ods. 1 v spojení s § 96 ods. 1 Zákona o rodine č. 36/2005 Zb., v ktorom bola upravená trojročná lehota na zapretie otcovstva. V oboch prípadoch bol začiatok lehoty viazaný na okamih narodenia dieťaťa, a síce na okamih, kedy sa manžel dozvedel, že sa jeho manželke narodilo dieťa. Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom zo dňa 20.4.2011, č.k. PL ÚS 1/2010-57, rozhodol, že ustanovenie § 86 ods. 1 zákona č. 36/2005 Zb. nie je v súlade s čl. 6 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a zároveň, aj s poukazom na osobitosť situácie, kedy v danom prípade išlo o zapretie otcovstva k maloletemu dieťaťu, narodenému ešte za účinnosti zákona č. 94/1963 Zb. skonštatoval (v kontexte znenia § 114 zákona č. 36/2005 Zb.), že na základe rozboru a všetkých podstatných skutočností, ktoré majú vplyv na posúdenie nastolenej otázky, v konaní pred všeobecným súdom sa pri rozhodovaní o zapieracej žalobe zákon č. 94/1963 Zb. nepoužije a je potrebné aplikovať zákon č. 36/2005 Zb. Z uvedeného je zrejmé, že v danom prípade je potrebné na posúdenie právnych vzťahov medzi účastníkmi konania aplikovať zákon č. 36/2005 Zb. a vo vzťahu k lehote, o ktorej súd skonštatoval, že v danom prípade, s odkazom na znenie uvedeného nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky, jeho právo zaprieť na súde otcovstvo k maloletej N. nie je viazané na žiadnu lehotu. Poukázal na skutočnosť, že od 1.1.2016 nadobudol účinnosť zákon č. 175/2015 Zb., podľa ktorého došlo k modifikácii znenia § 86 ods. 1 zákona č. 36/2005 Zb. tak, že zapieracia lehota sa upravila na tri roky odo dňa, keď sa manžel dozvedel o skutočnostiach, dôvodne spochybňujúcich, že je otcom dieťaťa, ktoré sa narodilo jeho manželke. Neobstojí teda konštatovanie súdu, že zo subjektívnych dôvodov nevyužil čas od narodenia dieťaťa, t.j. od XX.X.XXXX, na uplatnenie práva na zapretie otcovstva a konanie inicioval potom, keď ustanovenie § 86 ods. 1 zákona č. 36/2005 Zb. o rodine stratilo účinnosť. Uviedol, že až do rozhovoru so svedkyňou W. Č. v septembri 2015 nemal žiadne pochybnosti o tom, že je skutočne otcom N. o čom svedčí aj fakt, že si nielenže riadne plnil (a stále plní) svoje povinnosti voči vtedy maloletej (a na tom nič nemení ani to, že došlo k zvýšeniu jeho vyživovacej povinnosti voči nej); pokiaľ by táto bola dôvodom iniciovania konania o zapretie otcovstva, ako to tvrdí matka, tak je viac ako zrejmé, že by využil riadny opravný prostriedok, čo sa nestalo a svoju vyživovaciu povinnosť riadne vo zvýšenej výške plní) a pokiaľ mu to umožňovali možnosti a vtedy maloletá mala záujem sa s ním riadne stretávať, trávil s ňou čas a brával ju tiež na dovolenky. Ak by objektívne mal vedomosť o skutočnostiach dôvodne spochybňujúcich, že je otcom N., neváhal by konanie iniciovať aj skôr. Jeho konanie nie je vypočítavosťou, ale krokom, ktorý dôkladne zvážil, vrátane všetkých dôsledkov z toho vyplývajúcich, čo dokazuje aj skutočnosť, že neinicioval „obratom“ po tom, ako sa v septembri 2015 dozvedel od W. Č., že matka N. udržiavala intímny vzťah aj s iným/i mužom/mi, t.j. v čase, kedy znenie § 86 ods. 1 zákona č. 36/2005 Zb. o rodine stratilo účinnosť (8.9.2011) a platnosť (8.3.2012) a skutočne nebola stanovená žiadna lehota na iniciovanie konania o zapretie otcovstva, ale návrh podal dňa 21.1.2016, t.j. v čase, kedy už bolo platné a účinné ustanovenie § 86 ods. 1 zákona č. 36/2005 Zb. o rodine v znení jeho novelizácie zákonom č. 175/2015 Zb. majú, po dôkladnom vnútornom zvážení, za to, že informácia, ktorú mu poskytla W. Č., je skutočnosťou dôvodne spochybňujúcou jeho otcovstvo, pričom o tom, že skutočne nemusí byť otcom maloletej N. ho následne utvrdilo aj jej správanie sa voči nemu ako otcovi. Maloletá N. v konaní o zvýšenie výživného uvádzala tvrdenia, ktoré podľa jeho názoru boli výsledkom jej manipulácie zo strany matky a v priebehu tohto konania, keď na jednej strane maloletá tvrdila, že má k nemu ako otcovi vytvorený citový vzťah, ale reálne sa tak nesprávala, odmietala s ním telefonický kontakt, jeho číslo si zablokovala, nevidela dôvod na návštevu v nemocnici, v ktorej bol z dôvodu vážnej choroby, nezaujímal sa o jeho zdravotný stav a celkovo odmietala akýkoľvek kontakt, pokus o kontakt z jeho strany napriek tomu, že viac ako osem rokov žijú v jednom meste (pracuje a býva v N. a býva tu aj maloletá N. s matkou) v dôsledku čoho sa domnieva, že jediným dôvodom odmietavého postoja maloletej voči zisteniu, či skutočne ako matričný otec je aj jej biologickým otcom nie je údajný citový vzťah maloletej k otcovi, ale fakt, že si riadne a včas plní voči maloletej

svoju vyživovaciu povinnosť. Pokiaľ by totiž tvrdenie maloletej N. bolo pravdivé, je dôvodné očakávať z jej strany, že pokiaľ ho skutočne vníma ako otca, ktorý pre ňu predstavuje mužský vzor, bude mu preukazovať aspoň minimálnu úctu a vážnosť. Nestotožnil sa ani s tvrdením súdu prvej inštancie, že nepreukázal, aké kroky podnikol pre overenie informácie, ktorú získal od svedkyne W. Č., že žalovaná v 1. rade udržiavala intímny vzťah aj s iným/i mužom/mi, keď sama táto svedkyňa v rámci výpovede uviedla iba jedno meno, pána, od ktorého sa mala dozvedieť túto informáciu, pričom meno muža, s ktorým mala matka maloletej N. udržiavať intímny vzťah v rozhodnom čase mu neuviedla s odôvodnením, že zomrel. Ak by aj chcel, nemohol podniknúť iné kroky, ako obrátiť sa na žalovanú v 1/ rade so žiadosťou o vysvetlenie a iniciovať, za účelom vylúčenia pochybností, absolvovanie testu DNA. Okrem toho, v danom prípade ide o maximálne citlivú záležitosť a aj z tohto dôvodu nepovažoval za vhodné, aby si informácie od W. Č. prípadne „overoval“ na svojom pracovisku, keďže jej, aj s poukazom na dlhodobý priateľský vzťah, dôveroval a dôveruje. Z tohto dôvodu sa začiatkom októbra 2015 telefonicky obrátil na žalovanú v 1/ rade a požiadal ju, aby spoločne aj s maloletou absolvovali testy s tým, že znalec vykonávajúci predmetné skúmanie, je ochotný termín a čas odberu vzoriek prispôbiť a bol ochotný prevziať na seba všetky náklady súvisiace s vypracovaním posudku, vrátane zabezpečenia dovozu a odvozu oboch žalovaných na miesto odberu vzoriek. Žalovaná v 1/ rade mu v telefonickom rozhovore uviedla, že presný termín môže byť stanovený po dohode s maloletou, s dovozom a odvozom na miesto odberu vzoriek súhlasila, ale aj napriek pôvodne (podľa jeho názoru) súhlasnému stanovisku žalovanej v 1/ rade mu táto následne v telefonickom rozhovore mu dňa 2.10.2015 oznámila, že odmieta akékoľvek testy DNA s odôvodnením, že ona a ani maloletá nie sú povinné nikam chodiť. Opakovane ich kontaktoval za účelom objasnenia situácie, avšak bezúspešne. Žalovaná v 1/ rade mu SMS správou dňa 4.10.2015 oznámila, aby ju a maloletú viac nekontaktoval akýmkoľvek spôsobom. Aj toto vyhlásenie v konečnom dôsledku preukazuje skutočný vzťah žalovanej v 1/ rade a 2/ rade vtedy maloletej N. k nemu. Nestotožnil sa s argumentáciou súdu prvej inštancie uvedenú v bode 26. odôvodnenia napadnutého rozsudku o tom, že v prípade, ak by sa preukázalo, že nie je biologickým otcom maloletej N., zneistí sa jej postavenie, pretože maloletá o tom, že inicioval príslušné kroky, má vedomosť priamo od svojej matky a nie od neho. Je preto irelevantné konštatovanie, že postavenie maloletej N. by sa zmenilo, keďže táto o obsahu konania a postojoch účastníkov mala priamo vedomosť. Podľa žalobcu priam absurdne vyznieva konštatovanie súdu, že z tohto dôvodu, chrániť právo maloletej N. de facto v tomto čase už len na výživné, keďže odmieta s ním ako otcom kontakt a nemôže si uplatňovať voči nej žiadne práva, ona si voči nemu neplní žiadne povinnosti, ktoré ako dieťa voči svojmu rodičovi má, nenariadil znalecké dokazovanie, tak ako navrhoval. Navyše kolízny opatrovník na prvom pojednávaní odporučil vykonanie tohto dôkazu s poukazom na právo maloletej poznať svojho otca, ale na ďalšom pojednávaní už svoj názor diametrálne zmenil, avšak súd prvej inštancie sa v odôvodnení s týmto nevysporiadal a svoje závery oprel o stanovisko kolízneho opatrovníka, ktoré korešpondovalo s jeho rozhodnutím. V tomto kontexte sa preto prvoinštančné rozhodnutie javí ako neodôvodnené a arbitrárne. Uviedol, že bezmedzné lipnutie na zachovaní rodičovského vzťahu medzi „matričným rodičom“ a dieťaťom, keď tento rodič nie je biologickým rodičom, nie je v jeho záujme, pretože tento nie je možné podriaďovať pod žiadne modely fungovania vzťahov, ktoré majú orgány verejnej moci zažitú. Zamietnutie návrhu na nariadenie znaleckého dokazovania zo strany súdu prvej inštancie považuje preto za predčasné a hrubo zasahujúce do jeho práv a aj maloletého dieťaťa. Nevykonaním tohto dôkazu jemu aj maloletej bolo odňaté vedieť, aké sú reálne ich vzájomné vzťahy. Nesúhlasil s rozhodnutím súdu prvej inštancie ani vo výroku o trovách konania, pretože v danom prípade je veľmi ťažké pri predmete konania, akým je určenie otcovstva, uvažovať, či a ktorý z účastníkov mal v konaní úspech. V danej veci došlo k zamietnutiu návrhu ešte pred tým, než sa zistilo, či je skutočne biologickým otcom maloletej N., a preto mal prvoinštančný súd pri svojom rozhodnutí o trovách konania postupovať podľa ustanovenia § 150 O.s.p., resp. § 52, § 53 C.m.p., a náhradu trov konania nepriznať žiadnemu z účastníkov. Vytkol súdu prvej inštancie, že priznal, okrem náhrady trov právneho zastúpenia v rozsahu štyroch úkonov, právneho zástupcovi matky aj náhradu cestovného na pojednávanie z W. G. do N. za dva dni a späť osobným motorovým vozidlom v sume 248,42 Eur a náhradu za stratu času v sume 343,20 Eur, t. j. spolu 591,62 Eur, pričom mal zvážiť, či výber advokáta z miesta, ktoré je vzdialené tri hodiny cesty od Bratislavy, v ktorej sa nachádza súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd, a v ktorej preukázateľne žije matka s maloletou a aj on, je účelné a či v tomto prípade voľba advokáta z úplne opačného konca republiky bola primeraná a adekvátne, keď náhrady s tým súvisiace tvoria viac ako polovicu vyčíslených a následne aj priznaných trov právneho zastúpenia; poukázal aj na nález Ústavného súdu Českej republiky zo dňa 2.10.2013, sp. zn. II. ÚS 736/2012, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 16.4.2014, sp. zn. 2 SŽi 6/2014. Odvolaciemu súdu preto navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

11. Žalovaná v 1/ rade vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu zdôraznila, že žalobca podal návrh na zapretie otcovstva oneskorene napriek tomu, že došlo k novele zákona č. 36/2005 Zb. (Zákon o rodine) po tom, ako Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom č.k. PL ÚS 1/2010-57 vyhlásil ustanovenie § 86 Zákona o rodine za neplatné. Poukázala na skutočnosť, že účelom zmeny uvedeného ustanovenia zákona spočívala v možnosti zapretia otcovstva tým otcom detí, ktorí sa dozvedia o tejto skutočnosti až po uplynutí zákonnej trojročnej lehoty, ale v žiadnom prípade nemala umožniť podať návrh aj otcom, ktorí o tejto skutočnosti vedeli a návrh nepodali, čo nebolo ani účelom a podstatou uvedeného nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky. Podľa jej názoru žalobca mal dôkazné bremeno spočívajúce v preukázaní včasnosti podania návrhu na zapretie otcovstva, čo ale relevantným a bezpochybným spôsobom nepreukázal a včasnosť podania návrhu odvodzoval od v súčasnosti zosnulej osoby a neostýchal sa zakomponovať do veci aj svoju dlhoročnú kamarátku W. Č., ktorá vystupovala v konaní ako svedok a ktorá sa mala dozvedieť od svojho zosnulého kamaráta, že mal mať s ňou pomer. Uvedená svedkyňa mala už od narodenia žalovanej v 2/ rade o uvedenej skutočnosti vedomosť, ale celých 17 rokov ju tajila pred žalobcom, napriek ich blízkemu kamarátskemu vzťahu. Návrh žalobcu považuje za účelový, pretože ho podal po tom, ako bol rozsudkom Okresného súdu Bratislava V zaviazaný platiť výživné na žalovanú v 2/ rade (zo sumy 90,- Eur na sumu 200,- Eur mesačne) a je založený iba na nepriamom dôkaze výpovede svedkyne, ktorá sa mala informáciu dozvedieť od ďalšej osoby (zosnulej). Hlavným a jediným dôvodom podania návrhu na zapretie otcovstva zo strany žalobcu je zbavenie sa vyživovacej povinnosti. Ďalej uviedla, že žalobca nepredložil žiadny dôkaz, ktorý by nasvedčoval tomu, že svoj návrh podal včas. K vyjadreniu kolízneho opatrovníka na prvom pojednávaní uviedla, že ho považuje za vysoko neprofesionálne, pretože bol povinný hájiť záujmy maloletej. Poukázala na to, že žalovaná v 2/ rade je natoľko vyzretá a vyvinutá osoba, ktorá má svoj vlastný názor a vie ho prezentovať aj pred súdom, keď z vlastnej vôle prišla na pojednávanie a vyjadrila sa, že žalobcu považuje za svojho otca a aj celých 17 rokov ho považovala za otca a nemá žiaden záujem tento stav meniť. Od momentu zvýšenia výživného však od neho prestala dostávať dary, neberie ju na prázdniny, cez mobil ju psychicky atakoval, a preto bola nútená jeho telefonáty ignorovať, pričom o skutočnosti, že sa nachádza v nemocnici, nevedela. Druhoinštančným súdu preto navrhla napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť; žiadala náhradu trov odvolacieho konania.

12. Súd druhej inštancie prvostupňový rozsudok zrušil uznesením č. k. 10Co/261/2016 zo dňa 27. septembra 2017 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že súd prvej inštancie v danej veci rozhodol predčasne, keď nenariadil znalecké dokazovania z odboru genetika a prihliadol pri rozhodovaní o návrhu žalobcu iba na záujem vtedy maloletej žalovanej v 2/ rade. Právo manžela zaprieť otcovstvo dieťaťa narodené za trvania manželstva je jeho osobným právom. Dôkazné bremeno ohľadne skutočnosti otcovstva vylučujúcich leží iba na žalobcovi, ktorý navrhol vo veci vykonať dokazovanie znaleckým posudkom z odboru genetika, keďže žalované v 1/ a 2/ rade odmietli dobrovoľne podstúpiť vykonanie testu DNA. Vytkol súdu prvej inštancie že bez ďalšieho toto znalecké dokazovanie nenariadil s poukazom na výpovede účastníkov a stanovisko procesného (kolízneho) opatrovníka, čím neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal účastníkom navrhnutý dôkaz, potrebný na preukázanie rozhodných skutočností. Sama žalovaná v 1/ rade vo svojej výpovedi uviedla, že počas vzťahu so žalobcom ho jedenkrát podviedla, keď sa stretla s bývalým priateľom, zistila, že je tehotná, priznala sa žalobcovi, ktorý sa vyjadril, že otcom dieťaťa nie je ten, kto ho splodil, ale ten, kto ho vychováva. V tom čase sa liečila na neplodnosť a po otehotnení chcela vec riešiť interrupciou. V odôvodnení svojho uznesenia druhoinštančný súd uviedol, že z vyššie uvedeného vyplýva, že existujú vážne pochybnosti o tom, či žalobca je biologickým otcom žalovanej v 2/ rade; táto skutočnosť môže byť preukázaná iba vykonaním znaleckého dokazovania z odboru genetika.

13. Druhoinštančný súd sa nestotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že je treba chrániť záujmy maloletého dieťaťa, keďže doterajšie vzťahy medzi žalobcom a žalovanou v 2/ rade boli plnohodnotnými vzťahmi rodiča a dieťaťa a v prípade, ak by bol žalobca úspešný, žalovaná v 2/ rade by sa dostala do neistého postavenia, pretože prípadný nesúlad právneho a biologického otcovstva výrazným spôsobom zasahuje aj do súkromnej sféry právneho otca. Takýto zásah nadobúda osobitnú intenzitu v prípade, ak právny otec napriek dobromyseľnosti o svojom biologickom otcovstve k dieťaťu v čase nadobudnutia statusu otcovstva je podľa platného právneho poriadku aj po zistení uvedeného nesúladu povinný plniť svoje rodičovské práva a povinnosti. Stav nesúladu právneho a biologického otcovstva nepochybne zasahuje aj samotné dieťa, napríklad v jeho práve poznať svojich biologických rodičov a koliduje aj s právami biologického otca dieťaťa, ktorý sa usiluje dosiahnuť status právneho otca, ako aj s právami

matky dieťaťa. V prospech práva na ochranu stability rodinných vzťahov v záujme ochrany práv dieťaťa pred právom právneho otca na zosúladienie jeho biologického a právneho otcovstva sa Európsky súd pre ľudské práva vyslovil v rozhodnutí Európskej komisie pre ľudské práva vo veci K. v. Rakúsko, rozhodnutie o prijateľnosti sťažnosti č. 34308/96 z 19. októbra 1999, v ktorom však významnú úlohu pri jeho posúdení zohrala skutočnosť, že sťažovateľ s istotou vedel, alebo mal dôvody sa domnievať, že nie je biologickým otcom dieťaťa od jeho samotného narodenia a pritom nepodnikol žiadne kroky k popretiu svojho právneho otcovstva založeného domnienkou. V súlade s touto judikatúrou Európsky súd pre ľudské práva postupoval vo veci T. proti Slovenskej republike, rozhodnutie o prijateľnosti sťažnosti č. 54324/00 z 28. januára 2003, v ktorej konštatoval, že k porušeniu sťažovateľovho práva na prístup k súdu podľa čl. 6 dohovoru nedošlo vzhľadom na to, že sťažovateľ si bol ešte pred uplynutím zapieracej lehoty vedomý, že nie je biologickým otcom dieťaťa, avšak svoj návrh na zapretie otcovstva podal až po uplynutí tejto lehoty (obdobne aj v prípade G. proti Českej republike, rozhodnutie o prijateľnosti sťažnosti č. 39277/06 z 8. januára 2007). Európsky súd pre ľudské práva odlišne posúdil stret práva právneho otca na zosúladienie právneho a biologického otcovstva s právom na zachovanie stability rodinných pomerov v záujme ochrany práv dieťaťa vo veci G. c/a Holandsko, rozsudok z 27. októbra 1994 (sťažnosť č. 18535/91), v ktorom uviedol, že nie je dovolené, aby právna domnienka prevažovala nad biologickou a spoločenskou realitou bez toho, aby bol braný zreteľ na zistené skutočnosti a priania dotknutých osôb. Na tento záver nadviazal vo veci Z. proti Rusku, rozsudok z 24. novembra 2005 (sťažnosť č. 74826/01), v ktorom konštatoval porušenie práva sťažovateľa vyplývajúceho z čl. 8 dohovoru v dôsledku nemožnosti poprieť otcovstvo. Dotknutá právna úprava totiž takúto možnosť pripúšťala iba v lehote jedného roka od okamihu, ako sa osoba úradne zapísaná do matriky ako otec dozvedela o zapísaní narodenia dieťaťa. Uvedeným rozsudkom nebolo konštatované porušenie Dohovoru v dôsledku samotnej existencie ročnej zapieracej lehoty, ale až v dôsledku jej naviazania na okamih, keď sa manžel matky dieťaťa dozvedel o zapísaní narodenia dieťaťa, a pritom nebol daný iný prostriedok, ktorým by sa právnou domnienkou určený otec domohol popretia otcovstva za situácie, keď bolo i súdom uznané, že nie je biologickým otcom. Z uvedeného je zrejmé, že Európsky súd pre ľudské práva pri aplikácii čl. 8 Dohovoru posudzuje odlišne prípady vedomého založenia vzťahu otca a dieťaťa alebo nepopretia otcovstva právnym otcom v zákonom ustanovenej zapieracej lehote napriek vedomosti právneho otca, že nie je biologickým otcom dieťaťa, resp. existencie pochybností týkajúcich sa jeho otcovstva k dieťaťu a prípady, keď právny otec svoje otcovstvo popiera po uplynutí zapieracej lehoty, počas plynutia ktorej však nemal vedomosť o tom, že nie je biologickým otcom dieťaťa. To znamená, že podstatnou, resp. relevantnou, pri aplikácii uvedeného článku dohovoru je v takýchto prípadoch skutočnosť, kedy sa právny otec dozvie o nesúlade biologického a právneho otcovstva, resp. o skutočnostiach spochybňujúcich jeho otcovstvo. Až týmto momentom totiž právny otec, ktorého otcovstvo bolo založené zákonnou domnienkou otcovstva, získava možnosť vedome svojím rozhodnutím ďalej pokračovať v už založenom právnom vzťahu s dieťaťom a niesť z neho vyplývajúcu zodpovednosť za jeho výchovu a výživu (resp. zodpovednosť spojenú s jeho rodičovskými právami a povinnosťami) alebo využiť právne prostriedky na odstránenie nesúladu medzi právnym a biologickým otcovstvom.

14. K tvrdeniu žalobcu, že lehotu na podanie svojho návrhu podľa zákona č. 175/2015 Zb., ktorým bol novelizovaný Zákon o rodine č. 36/2005 Zb., a to ustanovenie § 86 ods. 1, dodržal, druhoinštančný súd poukázal na novelu zákona č. 175/2015 Zb., ktorou došlo k náprave znenia predchádzajúcej právnej úpravy tým, že sa zapieracia lehota upravila na tri roky odo dňa, keď sa manžel dozvedel o skutočnostiach dôvodne spochybňujúcich, že je otcom dieťaťa, ktoré sa narodilo jeho manželke, avšak podľa prechodných ustanovení tohto zákona k 1.1.2016 (§ 119b) uvedená lehota sa vzťahuje len na prípady, ak sa manžel alebo jeho opatrovník do 31. decembra 2015 dozvedel o skutočnostiach dôvodne spochybňujúcich, že manžel je otcom dieťaťa, ktoré sa po 7. septembri 2008 narodilo jeho manželke, môže manžel alebo jeho opatrovník na súde zaprieť, že manžel je otcom tohto dieťaťa do 31. decembra 2018, ak sa v tejto veci nezačalo konanie pred 1. januárom 2016.

15. Druhoinštančný súd záverom uviedol, že pri úvahe o tom, čo je v danej veci záujmom dieťaťa možno vychádzať z Dohovoru o právach dieťaťa, ktorý v čl. 7 ods. 1 hovorí, že každé dieťa má, pokiaľ je to možné, právo poznať svojich rodičov a právo na ich starostlivosť. V záujme dieťaťa tak je poznať svojich biologických rodičov aj z dôvodu zdravotných, predovšetkým pokiaľ ide o prevenciu chorôb v rodine sa vyskytujúcich alebo o zaistenie darcu (napr. pri vykonaní transplantácie). Preto možno konštatovať, že záujmom dieťaťa je predovšetkým záujem na tom, aby právne vzťahy medzi dieťaťom a jeho rodičmi zodpovedali vzťahom biologickým, pričom je potrebné prihliadnuť aj k požiadavke dobrých mravov a spravodlivého usporiadania právnych vzťahov.

16. Súdu prvej inštancie v ďalšom konaní nariadil vykonať znalecké dokazovanie znalcom z odboru genetika, vykonané dôkazy vyhodnotiť v súlade s ustanovením § 191 ods. 1 C.s.p., rozhodne v súlade s ustanovením § 215 ods. 1, 2 C.s.p. a zo zisteného skutkového stavu vyvodiť záver, ktorý je nutné správne a dostatočne odôvodniť.

17. Súd v zmysle intencií druhoinštančného súdu nariadil znalecké dokazovanie znalcom z odboru genetika. Znalecký posudok znalca Prof. RNDr. Ľudevíta Kádašiho DrSc., ktorý vylúčil otcovstvo žalobcu. Výhrady k záverom posudku účastníci konania nemali. Zo záverov znaleckého posudku vypracovaného znalcom z odboru Genetika je pravdepodobnosť otcovstva domnelého otca voči žalovanej v 2/ rade v číselnom vyjadrení 0,0000000%. Takýto výsledok značí, že na základe vykonaného dokazovania, vychádzajúc zo súčasného stavu poznatkov v odbore genetiky, treba biologické otcovstvo voči žalovanej v 2/ rade ako testovanému dieťaťu pokladať za vylúčené, pretože nemá vo svojom genotypu alely, ktoré biologický otec dieťaťa musí mať.

18. Z vykonaného dokazovania predchádzajúceho zrušujúcemu rozhodnutiu druhoinštančného súdu, mal súd za preukázané, že žalobcovi svedčala prvá domnienka otcovstva ako manželovi matky žalovanej v 2/ rade, ktorá v priebehu konania dovŕšila plnoletosť a naďalej žije s matkou. Žalobca si voči nej vyživovaciu povinnosť otca plní, nakoľko študuje. Ich vzájomné vzťahy sú po rozhodnutí súdu o zvýšení výživného narušené bez osobných, či telefonických kontaktov. Stav formálnych vzťahov pretrvával i v priebehu konania. Doplnením dokazovania v zmysle intencií druhoinštančného súdu nastali nové skutočnosti a to, že výsledok znaleckého dokazovania, ktorému sa obe žalované nechceli podrobiť, otcovstvo žalobcu vylúčil.

19. Podľa § 85 ods. 1 Zák. o rodine ak sa narodí dieťa v čase od uzavretia manželstva do uplynutia trojstého dňa po zániku manželstva alebo po jeho vyhlásení za neplatné, považuje sa za otca manžel matky.

20. Podľa § 88 ods. 1 Zák. o rodine, manžel má právo zaprieť otcovstvo voči dieťaťu a matke, ak sú obidvaja nažive, a ak nežije jeden z nich, voči druhému. Ak nežije ani dieťa, ani matka, toto právo manžel nemá.

21. Podľa § 87 ods. 1 Zák. o rodine, ak sa narodí dieťa v čase medzi stoosemdesiatym dňom od uzavretia manželstva a trojstým dňom po tom, čo manželstvo zaniklo alebo bolo vyhlásené za neplatné, možno otcovstvo zaprieť len vtedy, ak je vylúčené, že by manžel matky mohol byť otcom dieťaťa.

22. V konaní nebolo sporné, nakoľko žalobca aj žalovaná v 1/ rade zhodne uviedli, že spolu žili a od narodenia žalovanej v 2/ rade a túto vychovávali spolu, pričom žalobca sa k dieťaťu správal a vychovával ho ako svoje vlastné dieťa. Manželstvo bolo rozvedené pre vážny rozvrat po 2 rokoch. Žalobca počas manželstva a po rozvode býval v A. a žalované v W. G., pričom žalobca žalovanú v 2/ rade navštevoval podľa svojich možností. Ako vyplynulo z výpovede žalobcu a svedkyne W.F.K. Č., dlhoročnej kamarátky, bývalej kolegyne žalobcu, táto mu mala v septembri 2015 oznámiť, že počula od bývalého kolegu, že jeho bývalá manželka (žalovaná v 1/ rade) sa pred svadbou stýkala intímne s inými mužmi. Meno kolegu, ktorý jej toto oznámil síce neuviedla, avšak tento je už niekoľko rokov mŕtvy. Súd menovanú vypočúval za účelom preukázania včasnosti podaného návrhu, pričom svedkyňa vypovedala, že túto informáciu sa dozvedela krátko po svadbe účastníkov, ale nechcela zasahovať do ich manželstva i s ohľadom na to, že čakali dieťa. Keď ju však u nej doma žalobca navštívil v septembri 2015 a sťažoval sa na správanie žalovanej v 2/ rade, nepáčilo sa jej to a tak mu povedala vyššie uvedenú informáciu o možnosti, že nemusí byť biologickým otcom N.. Žalobca podľa jej vyjadrenia bol z tejto informácie rozrušený.

23. Žalobca po tejto informácii požiadal obe žalované aby sa podrobili testom potrebným pre určenie otcovstva, čo tieto odmietli a pre toto podozrenie nemá záujem ďalej plniť funkciu biologického otca žalovanej v 2/ rade.

24. V tejto veci je potrebné podotknúť, že Ústavný súd SR nálezom č. k. PL ÚS 1/2010-57 zo dňa 20.04.2011 rozhodol že ustanovenie § 86 ods. 1 Zákona o rodine nie je v súlade s čl. 6 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Napadnuté ustanovenie § 86 ods. 1 Zákona o rodine tiež obmedzovalo manžela matky dieťaťa prekluzívnou trojročnou lehotou odkedy sa

dozvedel, že sa manželke narodilo dieťa možnosťou zaprieť na súde, že je otcom tohto dieťaťa. Toto ustanovenie Zákona o rodine stratilo účinnosť 08.09.2011 a platnosť 08.03.2012. Nález Ústavného súdu sa týka iba tohto ustanovenia § 86 ods. 1 Zákona o rodine, teda keď sa otcovstvo určilo na základe prvej domnienky otcovstva, že otcom dieťaťa je manžel jeho matky.

25. Aj v konaní o zapretie otcovstva na návrh muža, ktorého otcovstvo bolo určené na základe prvej domnienky otcovstva sa musí súd zaoberať tým, kedy právny otec zistil (mohol zistiť), že nie je otcom dieťaťa, ku ktorému patrí jeho otcovstvo.

26. Žalobca bol manželom matky žalovanej v 2/ rade, teda manželom žalovanej v 1/ rade a má právo zaprieť na súde otcovstvo k žalovanej v 2/ rade. V súdenom prípade, je potrebné na posúdenie právnych vzťahov medzi stranami sporu aplikovať zákon č. 36/2005 Zb. Dňa 1.1.2016 nadobudol účinnosť zákon č. 175/2015 Zb., v zmysle ktorého došlo k modifikácii znenia § 86 ods. 1 zákona č. 36/2005 Zb. o rodine, a to tak, že zapieracia lehota sa upravila na tri roky odo dňa, keď sa manžel dozvedel o skutočnostiach, dôvodne spochybňujúcich, že je otcom dieťaťa, ktoré sa narodilo jeho manželke.

27. Podľa Čl. 15 Civilného sporového poriadku (ďalej CSP) (1) Dôkazy a tvrdenia strán sporu hodnotí súd podľa svojej úvahy v súlade s princípmi, na ktorých spočíva tento zákon. (2) Žiaden dôkaz nemá predpísanú zákonnú silu.

28. Podľa § 191 ods.1 CSP Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.

29. Z výsluchu žalobcu, svedkyne Č., zo správania sa žalobcu, ktorý doteraz plní vyživovaciu povinnosť k žalovanej v 2/ rade, zo záporného postoja žalovaných k podstatnej skutočnosti, ktorou, je zistenie otcovstva odborným vyšetrením, súd najmä s poukazom na závery znaleckého dokazovania dospel k záveru, že je možné uveriť žalobcovi, že svoje otcovstvo celé roky od narodenia žalovanej v 2/ rade až do jesene roku 2015 nespochybňoval. Súd je toho názoru, že informáciu, ktorú získal žalobca od vyššie uvedenej svedkyne Č. o tom, že nemusí byť biologickým otcom žalovanej v 2/ rade, možno považovať za okamih „dozvedenia sa“ o skutočnostiach, dôvodne spochybňujúcich, že je otcom dieťaťa, ktoré sa narodilo jeho manželke. Súd sa nepriklonil k vyjadreniu žalovanej v 1/ rade, že dôvodom iniciovania konania o zapretie otcovstva, bolo zvýšenie výživného. Toto vyvracia správanie sa žalobcu, ktorý si riadne svoju vyživovaciu povinnosť voči žalovanej v 2/ rade vo zvýšenej výške plní, voči rozhodnutiu o zvýšení vyživovacej povinnosti nepodal opravný prostriedok. Je teda viac ako zrejmé, že ak by žalobca objektívne mal vedomosť o skutočnostiach, dôvodne spochybňujúcich, že je otcom žalovanej v 2/ rade, inicioval by konanie aj skôr a neplatil by na dieťa, ku ktorému malo byť jeho otcovstvo spochybňované od začiatku manželstva na základe informácie žalovanej v 1/ rade. Žalobca inicioval konanie o zapretie otcovstva až na základe neochoty žalobkyň podrobiť sa testom otcovstva, ktorý dôkaz je jediným možným pre vyvrátenie jeho pochybností o otcovstve ku žalovanej v 2/ rade.

30. Otcovstvo k žalovanej v 2/ rade podľa zhodného tvrdenia žalobcu i žalovanej v 1/ rade bolo zapísané žalobcovi ako manželovi, teda na základe prvej domnienky otcovstva. Žalobca od narodenia dieťaťa XX.X.XXXX právo na zapretie otcovstva na súde neuplatnil, ako sám uviedol, nemal na, to dôvod až do septembra 2015, dátum tejto pre neho podstatnej informácie neuviedol, kedy sa od svojej dlhoročnej kamarátky svedkyne Č. dozvedel o tom, že žalovaná v 1/ rade mala intímny pomer aj s inými mužmi v čase, kedy mohlo dôjsť k počatiu dieťaťa (žalovanej v 2/ rade). Žalobca otcovstvo k dieťaťu nespochybňoval hoci bolo počaté pred uzavretím manželstva. Tvrdenie žalobcu, že nemal pochybnosti o svojom otcovstve po dobu 16 rokov podporujú i vyjadrenia oboch rodičov - žalobcu i žalovanej v 1/ rade, že sa k dieťaťu správal ako k vlastnému, prihliadnuc na skutočnosť, že nežijú v rovnakom meste. Následne si plnil vyživovaciu povinnosť k žalovanej celé roky až doteraz.

31. Žalobný návrh žalobca podal dňa 21.1.2016, t. j. v čase, kedy už bol platný a účinný § 86 ods. 1 zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine v znení jeho novelizácie zákonom č. 175/2015 Z. z. teda v čase keď ustanovenie § 86 ods. 1 Zákona o rodine stratilo účinnosť (08.09.2011) a platnosť (08.03.2012). Podaniu žaloby predchádzali jeho výzvy adresované žalovanej v 1/ rade aby sa s dcérou podrobili odbornému vyšetreniu, ktoré by jeho otcovstvo potvrdilo alebo vylúčilo. Žalobca podal návrh majúci, po dôkladnom vnútornom zvážení za to, že informácia, ktorú mu poskytla p. W. Č.Á. je skutočnosťou dôvodne spochybňujúcou jeho otcovstvo, pričom o tom, že skutočne nemusí byť otcom t. č. plnoletej N.

ho následne utvrdilo aj jej správanie sa voči nemu ako otcovi, keď jednak ešte pred tým, ako sa dozvedel predmetnú informáciu od p. W. Č., v konaní o zvýšenie výživného dcéra uvádzala tvrdenia, ktoré podľa jeho boli výsledkom jej manipulácie zo strany matky ako aj následne, v priebehu tohto konania, keď na jednej strane t. č. plnoletá žalovaná v 2/ rade tvrdila, že má k žalobcovi ako otcovi vytvorený citový vzťah, avšak reálne sa tak voči žalobcovi nesprávala, ich vzťahy sú už niekoľko rokov formálnymi, založenými na plnení vyživovacej povinnosti žalobcu a zo strany žalovanej v 2/ rade akceptovaním toho, že žalobca je v jej rodnom liste uvedený ako otec. O opaku otcovstva je už informovaná zo znaleckého posudku.

32. Svedkyňa W. M., matka žalovanej v 1/ rade vypovedala, že žalobca si aj po rozvoze brával žalovanú v 2/ rade, zaujímal sa o jej mimoškolské aktivity i o školu, ktorú bude navštevovať po základnej škole. K samotnému dôvodu, pre ktorý žalobca žiada zaprieť otcovstvo sa nevedela vyjadriť. Spomenula, že žalovaná v 1/ rade mala zdravotné problémy a lekári predpokladali, že nebude mať deti. Z jej výpovede súd usúdil, že pokiaľ by žalobca vedel o skutočnostiach spochybňujúcich jeho otcovstvo, takto záujem by nemal.

33. Súd ani z obsahu rozvodového spisu Okresného súdu v Prievidzi č. k. 7C 181/2000 či už z rozsudku, zápisníc z pojednávanií nezistil, žeby žalobca mal vedomosť o tom, že nemusí byť biologickým otcom žalovanej v 2/ rade a teda, že informáciou spochybňujúcou jeho otcovstvo disponoval už oveľa skôr napr. v roku 2000, kedy prebiehalo rozvodové konanie účastníkov konania. Rovnako ani korešpondenčný lístok písaný matkou žalobcu rodičom žalovanej v 2/ rade z roku 2010 (č.l. 50) nenasvedčuje tomu, že žalobca vedel o tom, že nie je biologickým otcom žalovanej v 2/ rade v tom čase.

34. Pokiaľ žalovaná v 2/ rade namietala, že zapretie otcovstva nie je v súlade so záujmami dieťaťa, súd za zistených doplnených skutočností (znalecký posudok) mal za to, že ani právo na ochranu záujmov dieťaťa nie je absolútne a musí mať rozumné zákonné limity nezasahujúce do práv iných osôb s jemu konkurujúcimi záujmami dieťaťa. Nesúlada tzv. právneho a biologického otcovstva výrazným spôsobom zasahuje do súkromnej sféry právneho otca, teda v danom prípade žalobcu a potom ako navrhovateľ zistil, že nie je otcom žalovanej v 2/ rade, tento zásah nadobudol osobitnú intenzitu tým, že je povinný naďalej si plniť svoje rodičovské povinnosti aj napriek tomu, že je nepochybné, že otcom dieťaťa nie je. Stav tohto nesúlada pritom zasahuje i žalovanú v 2/ rade, ktorej právom je predovšetkým poznanie svojich predovšetkým poznanie svojho biologického otca.

35. V súdnej veci žalobca nevyužil právne prostriedky zapretia otcovstva (§ 88 ods. 1 Zák. o rodine) po dobu 16 rokov od narodenia dieťaťa, s tým, že nemal pochybnosti o svojom otcovstve. Súd je toho názoru, že zapretie otcovstva za stavu, keď samotná žalovaná v 2/ rade bola medzičasom v priebehu konania od matky informovaná o možnosti, že žalobca nie je jej otcom a keď aj zo znaleckého posudku je informovaná o tom, že žalobca naozaj nie je jej biologickým otcom, je v súlade so záujmami žalovanej v 2/ rade aby právne otcovstvo žalobcu k nej neostalo zachované. Pokiaľ vo veku maloletosti žalovaná v 2/ rade mala k žalobcovi vytvorený citový vzťah ako k otcovi, tento už dávno nie je založený na ozajstnom cíte, ktorý by medzi otcom a dcérou mal byť, je len vzťahom formálnym.

36. Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorého text bol uverejnený ako Oznámenie Federálneho ministerstva zahraničných vecí pod č. 209/1992 Zb. (ďalej len „Dohovor“) je medzinárodnou zmluvou, ktorou je podľa článku 154c ods. 1 zákona č. 460/1992 Zb. Ústava Slovenskej republiky, súčasťou právneho poriadku Slovenskej republiky a má prednosť pred zákonom, ak zabezpečuje väčší rozsah ústavných práv a slobôd.

37. Článok 8 Dohovoru upravuje právo každého na rešpektovaní svojho súkromného a rodinného života, obydlia a korešpondencie. Článok 8 Dohovoru ustanovuje negatívnu povinnosť štátu zasahovať do výkonu tohto práva okrem prípadov, keď je zásah v súlade so zákonom a nevyhnutný v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny, predchádzaniu nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky alebo ochrany práv a slobôd iných. Na základe tohto článku štátu vzniká aj pozitívny záväzok vytvoriť podmienky na ochranu práv súkromného a rodinného života.

38. Rodičovstvo (biologické alebo právne, určené na základe domnienky otcovstva) patrí do sféry súkromného a rodinného života. Rodič aj dieťa majú rovnaké právo na vlastnú identitu, ktorej súčasťou

je aj zistenie, či právny status vytvorený na základe domnienky otcovstva zodpovedá aj biologickému stavu.

39. Ako už súd v odôvodnení svojho prvého rozsudku uviedol, v konaní o zapretie otcovstva stoja proti sebe záujmy rodiča, ktorý tvrdí, že nie je otcom dieťaťa a právo dieťaťa na udržaní vytvorených rodinných väzieb a len na základe testu proporcionality je možné ustáliť, koho záujmy prevažujú. Rovnaký test proporcionality uplatňuje aj Európsky súd pre ľudské práva v konaniach o sťažnostiach namietajúcich porušenie článku 8 Dohovoru v súvislosti so zapretím otcovstva po uplynutí zákonom stanovenej lehoty na začatie takéhoto konania. Európsky súd pre ľudské práva odlišne postupuje v prípadoch, ak sa preukáže, že účastník konania o zapretie otcovstva v pozícii sťažovateľa nevyužil právne prostriedky zapretia otcovstva v zákonnej lehote zo subjektívnych dôvodov a v prípadoch, keď v zákonnej lehote nevedel o skutočnostiach, na základe ktorých by mohol úspešne zaprieť otcovstvo. Európsky súd pre ľudské práva vo viacerých rozhodnutiach konštatoval, že zavedenie prekluzívnej lehoty pre zahájenie konania o určenie otcovstva je možné ospravedlniť snahou o zaistenie právnej istoty v rodinných vzťahoch a ochranu záujmov dieťaťa (F. proti Dánsku, K. proti Rakúsku, G. proti Českej republike).

40. Žalobný návrh na zapretie otcovstva podal na súd až 21.01.2016, teda v čase keď ustanovenie § 86 ods. 1 Zákona o rodine stratilo účinnosť (08.09.2011) a platnosť (08.03.2012). Podaniu žaloby predchádzali jeho výzvy adresované žalovanej v 1/ rade aby sa s dcérou podrobili odbornému vyšetreniu, ktoré by jeho otcovstvo potvrdilo alebo vylúčilo.

41. Čl. 7 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa, podľa ktorého každé dieťa má právo na meno, štátnu príslušnosť a pokiaľ je to možné, má právo poznať svojich rodičov a má právo na ich starostlivosť, má prednosť pred uplatňovaním Zákona o rodine.

42. Podľa nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len ústavný súd), č. k. PL ÚS 1/2010 zo dňa 20. apríla 2011 právne vzťahy, ktoré vznikli pred 1. aprílom 2005, sa posudzujú podľa ustanovení tohto zákona. Vznik týchto právnych vzťahov, ako aj práva a povinnosti z nich vzniknuté sa však posudzujú podľa doterajších predpisov. Takto formulované všeobecné prechodné ustanovenie nie je v rámci legislatívy ničím neobvyklým a z hľadiska právnej teórie je už notoriou, že v týchto prípadoch nejde o tzv. pravú (zakázanú) retroaktivitu, ale o nepravú retroaktivitu, ktorá je naopak v súvislosti s uplatňovaním princípu uchovávaní dôvery v právny poriadok a princípu právnej istoty nielen tolerovaným, ale aj potrebným nástrojom pri vykonávaní významnejších zmien v právnom poriadku, bez ktorého by sa mohli existujúce spoločenské vzťahy ocitnúť v stave právnej bezprízornosti, resp. mohlo by dôjsť ku vzniku právneho vákuu. Nepravá retroaktivita inými slovami spočíva v tom, že právne vzťahy, ktoré vznikli za platnosti starej právnej normy, sa spravujú týmto právom až do momentu účinnosti nového práva, potom sa už však riadia novým právom.

43. Pri vnímaní obsahu § 114 zákona č. 36/2005 Zb. vcelku, t.j. rovnocenne - znenie prvej i druhej vety, treba zdôrazniť, že zákonodarca rešpektoval štandardný normotvorný prístup. Kým uplatnenie prvej vety znamená, že v časovom strete dvoch právnych predpisov dostáva nová právna úprava prednosť v tom zmysle, že sa ňou odo dňa jej účinnosti spravujú právne vzťahy založené starou právnou normou, druhá veta je výrazom legislatívnej korektnosti a bezvýhradného rešpektovania spomínaných ústavnoprávnych princípov. Ústavný súd v tejto súvislosti prezentoval názor, že načrtnuté zásady, ktoré je potrebné dodržiavať vo sfére normotvorby, je žiaduce uplatňovať aj v aplikačnej praxi, čo platí osobitne v oblasti rodinného práva, ktoré v mnohých prípadoch upravuje aj ľudsky citlivé právne vzťahy. Pri posudzovaní konkrétneho normatívneho obsahu druhej vety citovaného prechodného ustanovenia v zásade nerobí problém slovné spojenie „vznik týchto právnych vzťahov“. Pokiaľ však ide o dešifrovanie práv a povinností, ktoré z tohto právneho vzťahu (rodič - dieťa) vznikli, je nevyhnutné pridržiavať sa ich, do úvahy prichádzajúceho, obsahu. Pre potreby tohto odôvodnenia postačí v tejto súvislosti poukázať na ustanovenia druhej časti prvej hlavy zákona č. 94/1963 Zb., osobitne na ustanovenia § 32 až § 40 upravujúce vzájomné práva a povinnosti rodičov a detí. Nemožno však opomenúť ani časový faktor uplatňovania zákona č. 94/1963 Zb. na vzniknuté práva a povinnosti daného rodinnoprávneho vzťahu, ktorý je rovnako dôležitý. Zákon č. 94/1963 Zb. možno použiť iba na tie práva a povinnosti (a možno ich označiť tiež ako nároky), ktoré vznikli do nadobudnutia účinnosti zákona č. 36/2005 Zb. V opačnom prípade by došlo k neprípustnému predlžovaniu účinnosti zákona č. 94/1963 Zb. aj na obdobie po strate jeho platnosti. Z analytického hľadiska nie je možné opomenúť, že vždy musí ísť o také konkrétne práva

a povinnosti, ktoré vznikli zo základného rodinnoprávneho vzťahu (slovné spojenie „z nich vzniknuté“). Akékoľvek iné, aj keď súvisiace práva, ktoré sa uplatňujú po nadobudnutí účinnosti zákona č. 36/2005 Zb. a ktoré nespádajú do rámca obsahu tohto základného vzťahu vyplývajúceho z právnej úpravy zákona č. 94/1963 Zb., nemožno posudzovať podľa tohto zákona ale podľa zákona č. 36/2005 Zb.

44. Právo na zapretie otcovstva manželom matky, ktoré, s výnimkou dĺžky lehoty, je identicky upravené v oboch citovaných zákonoch, je bez akýchkoľvek pochybností tým právom, ktoré sa z uvedeného rámca obsahu rodinnoprávneho vzťahu otec - dieťa jednoznačne vymyká. Toto právo síce v určitej potenciálnej rovine existuje, ale rozhodne nejde o právo hmotnoprávnej povahy, ktoré by bolo možné zahrnúť do „práv vzniknutých“ z rodinnoprávneho vzťahu otec - dieťa. Tu skôr možno hovoriť o určitej podobe tzv. žalobného práva, ktoré však, ak je uplatnené za účinnosti zákona č. 36/2005 Zb., treba posudzovať podľa tohto nového zákona. Na základe uvedeného rozboru a všetkých podstatných skutočností, ktoré majú vplyv na posúdenie nastolenej otázky, ústavný súd konštatoval, že v konaní pred všeobecným súdom, sa pri rozhodovaní o zapieracej žalobe zákon č. 94/1963 Zb. nepoužije a je potrebné aplikovať zákon č. 36/2005 Zb. podstatnou, resp. relevantnou pri aplikácii uvedeného článku dohovoru je v takýchto prípadoch skutočnosť, kedy sa právny otec dozvie o nesúlade biologického a právneho otcovstva, resp. o skutočnostiach spochybňujúcich jeho otcovstvo. Až týmto momentom totiž právny otec, ktorého otcovstvo bolo založené zákonnou domnienkou otcovstva, získava možnosť vedome svojím rozhodnutím ďalej pokračovať v už založenom právnom vzťahu s dieťaťom a niesť z neho vyplývajúcu zodpovednosť za jeho výchovu a výživu (resp. zodpovednosť spojenú s jeho rodičovskými právami a povinnosťami) alebo využiť právne prostriedky na odstránenie nesúladu medzi právnym a biologickým otcovstvom.

45. V tomto konaní žalobca spochybňuje jeho biologické otcovstvo informáciou od svedkyne Č. zo septembra 2015. Ku skutočnej vedomosti žalobcu, že nie je biologickým otcom prišlo až po obdržaní výsledkov vyšetrenia DNA teda znaleckého posudku(12.6.2019) a teda vyššie uvádzané skutočnosti, na ktorých žalobca postavil žalobný návrh boli pravdivé. Pokiaľ by žalobca vyčkával do času, kým by dobrovoľne žalované podstúpili vyšetrenia potrebné na určenie otcovstva, uplynula by mu i trojročná lehota plynúca od septembra 2015 a jeho právo na podanie návrhu na zapretie otcovstva by sa premlčalo v 3ročnej premlčacej lehote, zakotvenej s účinnosťou od 1.1.2016 v § 86 ods.1 Zák. o rodine. Súd žalobe vyhovel napriek tomu, že žalobca neuviedol presný dátum dozvedenia sa o skutočnostiach spochybňujúcich jeho otcovstvo, označil ho septembrom 2015 rovnako i svedkyňa Č., ktorá bola vypočutá s poučením o následkoch krivej výpovede zhodne uviedla, že informáciu, ktorá spochybňovala otcovstvo žalobcu mu oznámila až koncom septembra 2015. Žalobca v tomto smere uniesol dôkazné bremeno, inú možnosť preukazovania pochybností o svojom otcovstve ako bol výsluch svedkyne Č. totiž nemal, keďže žalované sa odmietali tak pred podaním žalobného návrhu ako i v priebehu tohto konania znaleckému dokazovaniu podrobiť. Súd považoval za splnenú podmienku splnenia podania návrhu v 3 ročnej premlčacej lehote, ktorá začala plynúť od konca septembra 2015 a návrh bol podaný 21.01.2016.

46. Podľa § 252 CSP, každý platí výdavky, ktoré mu v konaní vzniknú.

47. Podľa § 255 ods. 1, 2 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

48. Podľa § 262 ods. 1, 2 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

49. Žalobca bol v konaní úspešný, preto mu súd priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 100%.

50. V konaní bol vypracovaný znalecký posudok, na ktorý žalobca zložil preddavok v sume 450 Eur. Na základe uznesenia č. k. 10C/10/2016-137 zo dňa 12.12.2017 bol znalcovi prof. RNDr. Ľudevítovi Kádašimu, DrSc. vyplatený preddavok na trovy znaleckého dokazovania vo výške 330,- Eur z preddavku na trovy znaleckého dokazovania vo výške 450,- Eur, ktorý uhradil súdu žalobca: O.. M. G. dňa 23.11.2017. Dňa 07.06.2019 bol tunajšiemu súdu doručený daňový doklad, v ktorom výška odmeny, náhrady hotových výdavkov a výdavkov za stratu času ohľadom znaleckého posudku č.X/XX, odbor:

genetika, odvetvie: analýza DNA predstavuje konečnú sumu vo výške 495,18 Eur s tým, že suma k úhrade predstavuje 165,18 Eur, a to po odpočítaní už zaplateného preddavku vo výške 330,- Eur. Zostatok preddavku na trovy znaleckého dokazovania zloženého na účet súdu žalobcom dňa 23.11.2017 predstavuje sumu 120,- Eur. Táto suma bola znalcomi bez vyčkania právoplatnosti uznesenia vyplatená. Suma k úhrade je však vyššia ako preddavok, tento rozdiel predstavuje 45,18 Eur (165,18 Eur - 120,- Eur). Súd zaviazal účtárňu tunajšieho súdu, aby sumu 45,18 Eur vyplatila znalcomi zo štátnych finančných prostriedkov.

51. Znalec posudok vypracoval za účinnosti Civilného sporového poriadku. Znalec má v konaní o náhradu trov postavenie procesnej strany a z tohto procesného postavenia pre neho vyplýva nárok na náhradu tých trov, ktoré mu vypracovaním znaleckého posudku vznikli. Žiadne ustanovenie aktuálne účinného procesného predpisu takýto nárok znalca výslovne nevyklučuje. Nárok na náhradu trov konania sa aj v tomto prípade riadi zásadou úspechu v konaní, ktorá vyplýva z § 255 ods. 1 CSP. V konaní vo veci samej boli procesne neúspešné žalované, preto súd štátu, ktorý vyplatil znalcomi sumu 45,18 Eur zo štátnych finančných prostriedkov (na základe uznesenia súdu zo dňa 2.7.2019) priznal nárok na náhradu 100 % znaleckého dokazovania proti žalovaným.

Poučenie:

Podľa § 362 ods. 1 CSP proti tomuto rozsudku je prípustné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho písomného doručenia na tunajší súd, písomne, dvojmo.

Podľa § 363 CSP, v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 CSP, rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1,2,3 CSP, odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa z. č. 233/1995 Z. z. o exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov.